

проваждалъ хора по всичкото си царство, да събератъ отъ всѣки челоувѣкъ по десетъ лева. А, ако се случаше, че нѣкой нѣма готови десетъ лева заради царьтъ, то продавали, каквото намѣрили у тѣхъ, само и само да взематъ десетътѣхъ лева.

Този царь ималъ много войници. Единъ день му дошло на ума, да види всичкитѣ си войници събрани на едно мѣсто.

Не се изминѣхъ ни петъ деня и желанието му се изпълни. Възсѣднѣлъ, засмѣнъ на единъ хубавъ конь, исправилъ се прѣдъ войницитѣ си, които стоели като колове прави единъ до други, безъ да се мръдне нѣкой и всички чакали заповѣдта му. По едно врѣме царьтъ съ силенъ гласъ извикалъ: *налъво!* И какво да видишъ! по заповѣдта му всички се обърнали на лѣвата страна. Сѣщо се случило и когато заповѣдалъ: *надъмо!* Щомъ изговорилъ: *ходомъ маршъ!* всички трѣгнали на едно, а като казалъ: *стой!* всички се спрѣли на едно мѣсто.

Когато дохождало врѣме за бой, всѣки отивалъ, защото всѣки трѣба да се покорява на царската заповѣдъ.

Този царь, ако и самъ да е знаелъ, като колко е богатъ и силенъ, но пакъ се хвалилъ, че той билъ най-богатъ, най-силенъ и че той можалъ всичко да направи.

Въ царскитѣ палати живѣлъ единъ старъ свѣщенникъ, който много ходилъ по свѣта и много нѣщо видѣлъ. Много мѣчно ставало на този свѣщенникъ, когато чувалъ, че царьтъ самъ се хвалилъ. Единъ день отишълъ при него и му казалъ: «Царю честитий, моля ти се, ела днесъ съ меня малко да се порасходимъ». Царьтъ, за да види, какво има и кѣдъ ще го заведе свѣщенника, трѣгнѣлъ подирѣ му. Свѣщенника завелъ царя при едно изворче и му казалъ: «Царю честитий, виждъ, въ този изворъ има такава бистра вода, а пѣкъ въ нежъ нѣма ни едно животно да живѣе. Заповѣдай де, на рибитѣ да дойдѣтъ тука да живѣятъ, а не въ мѣтната вода!»

Царьтъ, като го изгледалъ зачудено, отговорилъ му: «драгий приятелю, това не можъ направи!»

Свѣщенника, безъ да отговори нѣщо на царя, завелъ го при едно сухо плодовито дърво и му казалъ: «Царю честитий,